

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové ve věci **žalobce: Bc. P.B.**, bytem Z. Š. 649, L. B., **zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou** se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému: Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, 530 02 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.4.2013, č.j. HSPA-154-8/2013,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 31.5.2013 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ve věcech služebního poměru č. ŘK 4/2013 ze dne 28.1.2013, jímž nebylo uznáno poškození na zdraví žalobce jako služební úraz, a to úraz kolena pravé dolní končetiny, který si žalobce přivodil v 17:30 hod. dne 10.1.2013 v tělocvičně CPS Pardubice špatným došlápnutím na pravou dolní končetinu při florbalu.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba byla posouzena jako přípustná (§ 68, §70 *a contrario* s.ř.s.). O žalobě bylo rozhodnuto bez jednání (§ 51 odst.1 s.ř.s.).

Žalobní body:

Žalobce tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem bez náležitého zjištění a posouzení všech okolností skutkového stavu věci, a dále tvrdí, že napadené rozhodnutí trpí vadami řízení, které mohly mít vliv na jeho zákonnost.

Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečně určitý, neboť neřeší otázku předmětu rozhodování a nemá zákonem požadované náležitosti, neboť z něj není zřejmé, které poškození na zdraví není uznáno jako služební úraz, kde a kdy k němu došlo.

Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dostatečné, nelze z něj seznat, z jakých důvodů a podkladů se při rozhodování vycházelo, jakými úvahami se správní orgán řídil při zhodnocení skutkového stavu a při výkladu služebních předpisů, zejména ve smyslu § 181 odst. 5 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Žalobce má za to, že závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že se žalobce dopustil excesu při plnění svých povinností, není v souladu s hmotným právem.

Žalobce má za to, že žalovaný jako správní orgán druhého stupně vázaný co do rozsahu přezkumné činnosti ustanovením § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, překročil meze své pravomoci, když doplnil rozhodnutí na základě v odvolání vytčených nedostatků, dokonce učinil některá nová skutková zjištění, konkrétně, když uzavřel, že u žalobce došlo

k upřednostnění osobního zájmu žalobce zasportovat si s kolegy, s nimiž v minulost sloužil, před povinností respektovat pokyn ředitele ohledně časového určení realizace tělesné přípravy.

Žalobce přitom poukázal na to, že vůči němu nebylo zahájeno kázeňské řízení, které by takové závěry nutně následovalo. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se pak žalovaný zabýval výkladem o nutnosti tělesné přípravy a konkrétní úpravou v oblasti tělesné přípravy.

Žalobce má za to, že uvedeným postupem žalovaného byla porušena zásada zákonnosti řízení, tvrzená neurčitost výrokové části je v rozporu s § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru, nedostatek řádného odůvodnění a nesprávnost skutkových zjištění a právních závěrů v rozporu s ustanovením § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, přičemž nebyl vyhodnocen Pokyn Generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 30.12.2008, kterým se upravují požadavky na tělesnou zdatnost občana při přijímání do služebního poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru a České republiky a na tělesnou zdatnost příslušníka Hasičského záchranného sboru České republiky (rovněž „HZS“) pro výkon služby na služebním místě, na kterém má být ustanoven a organizace zkoušek tělesné zdatnosti a tělesné přípravy; přičemž poukázal na čl. 5 Organizace tělesné přípravy, a to na odst. 2, podle kterého se tělesná příprava organizuje převážně ve sportovních a výcvikových zařízeních HZS, když k úrazu žalobce došlo ve sportovním a výcvikovém zařízení HZS; na odst. 4, který stanoví, že tělesná příprava ostatních příslušníků se provádí 2 hodiny z týdenní služby, když k úrazu žalobce došlo v týdenní době služby; na odst. 8, který zmocňuje ředitele HZS krajů upřesnit, které sporty, disciplíny a cvičení se mohou na jednotlivých stanicích zařazovat do služební tělesné přípravy v rámci směny.

Žalobce je toho názoru, že k jeho úrazu došlo v průběhu výkonu služby. Ze záznamů pracovního listu žalobce za leden 2013 vyplývá, že dne 10. 1. 2013 konal žalobce službu od 6:38 do 17:49 hod. Dle žalobce interní akt ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 ve znění pokynu č. 58/2012, kterým je stanoveno, že se tělesná příprava provádí v pevné době služby, nemůže mít vliv na posouzení toho, zda k úrazu žalobce došlo v průběhu výkonu služby, tedy zda se jednalo o služební úraz. Žalobce trvá na tom, že žalovaný v minulosti dlouhodobě a zcela bez výhrad akceptoval realizaci tělesné přípravy příslušníků mimo pevnou dobu služby. Jedním z důvodů je dle žalobce právě ta skutečnost, že povinné penzum služební tělesné přípravy nelze splnit pouze v průběhu týdenní pevné doby služby.

Mimoto je žalobce toho mínění, že pokyn ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 ve znění pokynu č. 58/2012 v bodě A, odst. 11 nespojuje s provedením služební tělesné přípravy mimo pevnou dobu služby žádný následek. Je notorietou, že v době od 8 do 14 hod., což činí celkem 6 hodin, příslušníci čerpají přestávku na oběd, přičemž plnění rozhodujících služebních úkolů je činěno právě v pevné době služby. Žalobce odmítá aplikaci závěrů Nejvyššího soudu uveřejněných pod stanoviskem sp. zn. Cpj 37/74, neboť v jeho případě se nejedná o činnost zakázanou, respektive nepovolenou, ale o činnost povinnou, nutnou pro výkon služby, která spočívá ve splnění nároku na tělesnou

zdatnost příslušníka. Žalobce má tedy za to, že úraz utrpěl v době služby při plnění své povinnosti spočívající v tělesné přípravě a v udržování tělesné zdatnosti, tedy úkonu, který je k výkonu služby potřebný, respektive, který je během služby obvyklý a nutný, a to v objektu bezpečnostního sboru, tedy šlo nepochybně o úraz služební.

Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2007, č.j. 8 As 19/2005-112 uzavřel, že žalovaný při projednávání předmětné věci nevyužil všech dostupných zákonných prostředků poznání, nezjistil všechny rozhodné okolnosti pro své rozhodnutí a nepostupoval v souladu s principy a zásadami spravedlivého procesu, porušil zásadu materiální pravdy, když jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na svém právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Předně má žalovaný za to, že nepřekročil meze své přezkumné činnosti, když postupoval v souladu s ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Zdůraznil však, že odpovídá za správné a úplné zjištění skutkového stavu věci ve stejném rozsahu jako správní orgán prvního stupně, tedy je oprávněn zopakovat již provedené dokazování a mimoto provést v určitém rozsahu i důkazy nové. K neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že jej považuje v souladu s ustanovením § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru za dostatečně obsahově určitý, když výrok musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení a je-li účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění. Ustanovení § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru upravuje odpovědnost služebního sboru příslušníkovi za škodu způsobenou služebním úrazem. Dle žalovaného případné pochybení v odkazu na příslušné právní ustanovení nezpůsobuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Výrok prvostupňového rozhodnutí se odkazoval na § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru s tím, že úraz žalobce nebyl úrazem služebním. Z tohoto pohledu jej žalovaný považuje za dostatečně určitý. Dle § 90 odst. 1 zákona o služebním poměru se služebním úrazem rozumí úraz, ke kterému došlo při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. Za úkony v přímé souvislosti s výkonem služby se považují úkony, které jsou k výkonu služby potřebné nebo během služby obvyklé nebo nutné, nebo jsou konány před počátkem služby nebo po jejím skončení a v době přestávky na jídlo a oddech konané v objektu bezpečnostního sboru; za takový úkon se nepovažuje cesta do služby a zpět, stravování, ošetření, popřípadě vyšetření ve zdravotnickém zařízení ani cesta k němu a zpět, jestliže není konána v objektu bezpečnostního sboru; vyšetření ve zdravotnickém zařízení provedené na rozkaz služebního funkcionáře nebo ošetření při první pomoci, včetně cesty k němu a zpět je považováno za úkon v přímé souvislosti s výkonem služby; služebním úrazem je také úraz, který příslušník utrpěl při cestě do místa plnění služebních úkolů a zpět při

vyslání na služební cestu, na studijní pobyt nebo při převelení (§ 100 odst. 2, 3 zákona o služebním poměru).

Podle § 77 odst. 11 písm. d) zákona o služebním poměru je bezpečnostní sbor povinen vytvářet příslušníkům podmínky pro řádný a bezpečnostní výkon služby, včetně podmínek pro získávání a udržování fyzické kondice. Tělesná příprava je tedy organizována za účelem udržování fyzické zdatnosti a přípravy na každoroční ověřování fyzické zdatnosti. Provádění tělesné přípravy je tak povinností vyplývajících ze služebního poměru a nikoliv, jak tvrdí žalobce, úkonem v přímé souvislosti s výkonem služby ve smyslu ustanovení § 100 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Žalovaný zdůraznil, že podle ustanovení § 5 zákona o služebním poměru je příslušník povinen řídit se při výkonu služby služebními předpisy. Služební předpisy jsou jako obecně závazné pro všechny příslušníky Hasičského záchranného sboru České republiky vydávány formou pokynu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky. Podmínky výkonu služby pro příslušníky Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje je oprávněn upřesnit ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje formou svých pokynů. Na posuzovanou věc dopadá pokyn č. 58/2008, dle kterého se tělesná příprava tzv. „ostatních příslušníků,“ mezi něž žalobce patří, provádí 2 hodiny z týdenní doby služby a dále pokyn č. 43/2008, dle kterého jsou příslušníci Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje povinni vykonávat služební tělesnou přípravu ve vymezeném časovém úseku od 8 do 14 hod. Tento pokyn přitom neodporuje pokynu č. 58/2008 ani nijak příslušníky zásadně neomezuje v tom smyslu, že by musela být příprava prováděna mimo pokynem určenou dobu, jak uvádí žalobce. Týdenní doba služby činí 37,5 hodiny podle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž k tělesné přípravě mohl žalobce využít plných 30 hodin. Tvzení žalobce o tom, že nelze tělesnou přípravu realizovat v rámci pevné doby služby, označil žalobce za žalovaný za absurdní. Žalovaný odmítá, že by se jednalo o dosud tolerovanou praxi. Žalobce ani nejmenoval žádného jiného příslušníka, který by takto postupoval.

Žalovaný dále připomněl, že služební poměr má veřejnoprávní charakter, pro jehož úpravu platí *„co není povoleno, je zakázáno.“* Tímto žalovaný odpověděl na námitku žalobce, že není stanoven žádný následek za porušení uvedeného pokynu. To, jakým způsobem žalobce plnil přípravu tělesné průpravy, není dle žalovaného předmětem sporu, nýbrž předmětem sporu je to, zda došlo ke služebnímu úrazu, či nikoliv. Dle žalovaného přitom úraz, který žalobce utrpěl, charakteristiku služebního úrazu ze shora uvedených důvodů nenaplní. Stanovisko Nejvyššího soudu shora uvedené považuje za aplikovatelné na daný případ. Má za to, že na služební poměr je v zásadě možné aplikovat poznatky právní teorie a praxe o pracovněprávní odpovědnosti. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se dopustil jednání, které mělo znaky excesu, vybočení z plnění služebních úkolů. Úraz, který utrpěl při takové činnosti, proto nelze považovat za služební a bezpečnostní sbor za něj nemůže nést odpovědnost. Žalovaný uvedenou situaci připodobnil k excesu, kdy dojde k úrazu u zaměstnance, který si v pracovní době nedovoleně vyráběl věci pro svoji potřebu. Co se týče posouzení jednání žalobce ve smyslu kázeňského přestupku, řízení o kázeňském přestupku služební funkcionář v tomto případě nezahájil jen z toho důvodu, že dne 8. 1. 2013 bylo s

žalobcem zahájeno řízení o propuštění ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru.

Rozhodné okolnosti ze správního spisu:

Úraz, který utrpěl žalovaný, byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně popsán jako úraz, ke kterému podle lékařské zprávy vyhotovené MUDr. Štědrým ze dne 10. 1. 2013, došlo v 17: 30 hod. v tělocvičně CPS Pardubice špatným došlápnutím žalobce na pravou dolní končetinu při florbalu. Žalobce byl ustanoven na služebním místě komisař - specialista v oblasti IZS a řízení JPO, t.j. na místě s rovnoměrně rozvrženou dobou služby. Podle § 56 odst. 1 zákona o služebním poměru se na něj vztahovala rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje o uplatňování pružné doby služby u příslušníků s rovnoměrně rozvrženou dobou služby. Výslovně je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s odkazem na Pokyn ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 ve znění č. 58/2012 uvedeno, že žalobce se dopustil vybočení z plnění služebních úkolů. V době vzniku úrazu nešlo o výkon služebních povinností vyplývajících ze služebního poměru či činnost vykonávanou, na příkaz služebního funkcionáře a ani o úkon v přímé souvislosti s výkonem služby. Žalobce byl totiž povinen vykonávat služební tělesnou přípravu podle bodu A, odst. 11 citovaného pokynu v pevné době služby. Porušení zdraví nastalo při florbalu v 17:30 hod., tedy mimo pevnou dobu služby.

Co se týče náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je zde uvedeno jméno a příjmení poškozeného, datum narození, osobní evidenční číslo, služební hodnost, hodnostní označení a datum úrazu s tím, že poškození na zdraví není uznáno jako služební úraz. Bližší specifikace uvedena není.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeno odvoláním žalobce ze dne 8. 2. 2013, když žalobce sporoval určitost výroku, měl za to, že zejména neřeší otázku předmětu rozhodování, přičemž dovodil, že již tato okolnost způsobuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce tvrdil, že není zřejmé, jakými úvahami byl správní orgán prvního stupně veden při hodnocení skutkového děje a při výkladu právních a služebních předpisů. Uváděl, že absentuje vypořádání se se všemi skutečnostmi ve smyslu § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žalobce zdůraznil, že k úrazu v souladu s uvedeným pokynem došlo ve sportovním a výcvikové zařízení Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje. Dovolával se záznamu pracovního listu z ledna 2013, a to konkrétně dne 10. 1. 2013. Tělesnou přípravu považuje nepochybně za úkon, který je k výkonu služby potřebný, nebo který je během služby obvyklý či nutný. Trval na tom, že porušení písm. A) bodu 11 citovaného pokynu mohlo založit maximálně kázeňský přestupek, tato okolnost však nemohla mít vliv na posouzení toho, zda úraz, který žalobce utrpěl v rámci služební tělesné přípravy, byl úrazem služebním.

Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí v souladu s doporučením senátu poradní komise pro odvolací orgány Hasičského záchranného sboru pardubického Kraje ze dne 9.4. 2013, č.j. HSPA-154-7/2013 zamítl, a to rozhodnutím, které je učiněno předmětem této žaloby. Žalovaný přitom zdůraznil, že odvolatel utrpěl úraz mimo dobu určenou k realizaci tělesné přípravy.

Žalovaný uvedl, že při absenci definice služebního úrazu v zákoně o služebním poměru, vycházel služební funkcionář při rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z judikatury soudu ve spojení s ustanovením § 98 zákona o služebním poměru, které má charakter „*lex generalis*“ a ustanovení § 120 zákona o služebním poměru, které má charakter „*lex specialis*.“ Zákon o služebním poměru neobsahuje speciální procesní úpravu rozhodování ve věci služebního úrazu, proto je třeba postupovat podle obecné úpravy části dvanácté. Náležitosti rozhodnutí pak stanoví § 181 zákona o služebním poměru, který vyžaduje určitost a písemnou formu výroku. Právní úprava povinnosti bezpečnostního sboru za škodu je pak obsažena v § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru, kde je uvedeno, že bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi za škodu způsobenou služebním úrazem. Dle žalovaného se teprve po zodpovězení otázky charakteru úrazu lze vyjadřovat k odpovědnosti za škodu.

Žalovaný jako odvolací orgán je přesvědčen, že předmět rozhodování byl již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně určen, neboť odvolatel utrpěl pouze jediný úraz, není tedy, s jakým jiným skutkem by jej bylo možno zaměnit. Žalovaný zdůraznil, že podle § 5 zákona o služebním poměru je příslušník povinen řídit se služebními předpisy. Žalovaný ve svém odůvodnění doplnil stanovisko Nejvyššího soudu shora citované s argumentací uvedenou v části odůvodnění tohoto rozsudku týkající se vyjádření žalovaného. Dle žalovaného se s odkazem na § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru nejedná o úkon v přímé souvislosti s výkonem služby. Dále bylo upřesněno, že žalobce byl ze služebního poměru propuštěn.

Shora uvedené Pokyny ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 a č. 58/2012 jsou založeny ve správním spise. Jejich znění (nikoliv interpretace), tak jak z něj vycházel žalovaný, nebylo žalobcem v průběhu správního řízení sporováno.

Posouzení věci krajským soudem:

V první řadě je třeba zdůraznit, že v dané věci nejde o spor skutkového stavu věci. Jde o právní posouzení toho, zda úraz, který žalobce utrpěl v tělovýchovném zařízení Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, byl úrazem služebním, či nikoliv. Jde tedy o právní otázku. Krajský soud se tak musí vyjádřit k otázce závaznosti pokynu ředitele Hasičského záchranného sboru pro Pardubický kraj a k následku jeho porušení. Na tomto půdorysu pak mohou být zodpovězeny ostatní žalobní body.

Podle § 5 odst. 2 zákona o služebním poměru k vydání služebního předpisu je oprávněn služební funkcionář. Služební funkcionář je povinen zajistit vedení přehledu platných služebních předpisů a tento přehled průběžně aktualizovat.

Podle § 5 odst. 3 zákona o služebním poměru služební předpis je pro příslušníky závazný.

Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je příslušník povinen dodržovat služební kázeň.

Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Z citované právní úpravy obsažené v § 5 odst. 2 zákona o služebním poměru je zřejmé, že ředitel hasičského záchranného sboru Pardubického kraje byl jako služební funkcionář oprávněn vydávat služební předpis (pokyn). Tedy Pokyn ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 a č. 58/2012 jsou pokyny vydané služebním funkcionářem na základě zákonného zmocnění. Podle § 5 odst. 3 zákona o služebním poměru je služební předpis pro příslušníka závazný, tedy je povinen se jím řídit, jej beze zbytku dodržovat. Je až zarážející, že žalobce za stavu výslovné právní úpravy nastoluje otázku následků porušení pokynu ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje. Krajský soud má totiž v podstatě ve shodě s žalovaným jednoznačně za to, že s ohledem na veřejnoprávní charakter právní úpravy a tedy kogentnost právních ustanovení zde neplatí soukromoprávní zásada: „*Co není zakázáno, je povoleno.*“ Mimoto lze k uvedenému právnímu závěru dojít i interpretací ustanovení § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, když příslušníci jsou povinni dodržovat služební kázeň, jejíž složkou je rovněž řádné a svědomité plnění služebních povinností vyplývajících ze služebních předpisů. Argumentace žalobce v tom smyslu, že porušení může založit kázeňský přestupek, nikoliv vyloučit posouzení úrazu jako služebního, je lichá.

To, že žalobce hrál florbal v 17:30 hod. totiž nelze považovat za řádnou tělesnou přípravu ve smyslu Pokynu ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008, č. 58/2012, neboť jak vyplývá z bodu A, odst. 1, odst. 11 pokynu, služební tělesná příprava se provádí v pevné době služby, tedy od 8 do 14 hod. Jestliže krajský soud shledal nepochybnou závaznost uvedeného pokynu pro žalobce, pak je nutno dovodit, že účast žalobce na florbalu v dobu mimo pevnou dobu služby nebyla jeho služební tělesnou přípravou. Tedy žalobce si způsobil úraz při florbalu v tělovýchovném zařízení Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, avšak nikoliv při realizaci služební tělesné přípravy. Tvrdí-li tedy žalovaný, že žalobce se dopustil excesu z výkonu svých služebních povinností, neboť hrál florbal v době, kterou zahrnul do svojí pružné doby služby, pak je namístě dát mu za pravdu. V této pružné době služby totiž žalobce nebyl oprávněn vykonávat sportovní činnost, byť by jinak měla svojí povahou charakter služební tělesné průpravy. Tedy jednalo se

o soukromou iniciativu žalobce, kterou zahrnul do pružné doby služby. Vyhodnotil-li žalovaný jednání žalovaného jako exces, čili vybočení z jeho služebních povinností, pak jeho závěr je správný a po právu. S ohledem na uvedené lze rovněž jako případný akceptovat poukaz žalovaného na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu. Krajský soud proto odmítá žalobní námitku žalobce o tom, že v době úrazu vykonával služební tělesnou přípravu.

V popsaném jednání žalobce lze jistě spatřovat kázeňský přestupek, žalovaný však svoji nečinnost v tomto ohledu dostatečně objasnil tím, že žalobce byl již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí propuštěn ze služebního poměru. Námitka žalobce ohledně tolerance uváděné praxe žalovaným nebyla prokázána.

Co se týče námitky neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, i v tomto bodě dává krajský soud zapravdu žalovanému.

Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje osobu žalobce dostatečně specifikující údaje, včetně údaje o době úrazu, jak blíže uvedeno v části odůvodnění tohoto rozsudku, týkající se správního spisu. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak je průběh úrazu přesně specifikován. Krajský soud podřídil dotčený výrok testu nezaměnitelnosti, stejně tak si počínal žalovaný, a dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že v prostorách žalovaného téhož dne nedošlo k žádnému jinému úrazu žalobce, nelze tento úraz zaměnit s jinými úrazem žalobce téhož dne. Okolnost vhodnosti specifikace děje úrazu ve výroku samotném je otázkou jinou a nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Co se týče odkazu na ustanovení § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru ve výroku prvostupňového rozhodnutí, ustanovení § 100 odst. 1 upravuje zvláštní odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu příslušníkovi, když služebního úrazu se týká zejména § 90 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Podle § 90 odst. 1 zákona o služebním poměru je bezpečnostní sbor povinen vyšetřit příčiny a okolnosti vzniku poškození zdraví nebo smrti příslušníka úrazem při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním anebo pro výkon služby (dále jen "služební úraz") za účasti příslušníka, jestliže to dovoluje jeho zdravotní stav, a neměnit bez vážných důvodů stav na místě úrazu do doby vyšetření příčin a okolností vzniku služebního úrazu.

Citaci § 100 odst. 1 zákona o služebním poměru ve výroku prvostupňového rozhodnutí je tak třeba vnímat jako kontextuálně důvodnou, nikoliv jako zcela odtrženou a mylnou. Rozhodně nečiní výrok nepřezkoumatelným či nezákonným.

Co se týče námitky, že žalovaný překročil meze svojí rozhodovací činnosti, ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.

Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonost nebo správnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a toliko doplnil odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu, čímž judikturně podpořil a nijak nezměnil závěr již učiněný správním orgánem prvního stupně. Uvedené tak rozhodně nelze považovat za překročení pravomoci. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, když řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, zejména vyložil veškeré úvahy, kterými se řídil. Krajský soud na rozdíl od žalobce dospěl k závěru, že žalovaný řádně odůvodnil svoje rozhodnutí, která je třeba posuzovat ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Jestliže žalovaný uzavřel, že došlo k upřednostnění osobního zájmu žalobce, tak pouze jinými slovy vyjádřil to, co již bylo vyjádřeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to, že se žalobce dopustil vybočení z plnění služebních úkolů.

Rovněž se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobce o porušení služební kázně zaviněné toliko důvod ke kázeňskému přestupku, když vysvětlil, že žalobce byl již ze služebního poměru propuštěn. To, že se podrobně zabývá výkladem nutnosti tělesné přípravy příslušníků, nelze vnímat jako překročení jeho pravomoci, nikterak tím nezaceloval případná pochybení či nedostatky správního orgánu prvního stupně, tvrdí-li žalobce, že tímto žalovaný v podstatě porušil zásadu rozsahu odvolacího přezkumu, pak zcela nepochopil dvojinstančnost správního řízení.

Co se týče Pokynu Generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 30.12.2008, kterým se upravují požadavky na tělesnou zdatnost občana při přijímání do služebního poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru a České republiky a na tělesnou zdatnost příslušníka Hasičského záchranného sboru České republiky pro výkon služby na služebním místě, na kterém má být ustanoven a organizace zkoušek tělesné zdatnosti a tělesné přípravy, nevidí krajský soud důvod, proč by tento pokyn měl být nutně uváděn a vyhodnocován v žalobou napadeném rozhodnutí. Není sporu o tom, že úraz se stal v tělovýchovném zařízení žalovaného. Dotčený Pokyn ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje č. 43/2008 ve znění č. 58/2012 ze dne 29.11.2012, tedy vydaném po shora uvedeném pokynu ze dne 30.12.2008, upravuje podmínky stanovení pružné pracovní doby v souladu s ustanovením § 56 odst. 1 zákona o služebním poměru a je spolu se zákonem o služebním poměru dostatečným právním podkladem pro vydání správního rozhodnutí. To, že žalovaný nerozebírá druhy cvičení sportu, případně počty hodin, které s náplní tělesné přípravy souvisejí, nemá vliv na zákonost rozhodnutí, takový požadavek žalobce není odůvodněn, neboť nešlo o druh sportu, nýbrž o dobu, v níž byl florbal hrán.

Krajský soud nedává zapravdu žalobci ani v tom ohledu, že byla porušena zásada materiální pravdy a zásada spravedlivého procesu, že žalovaný při projednávání předmětné věci nevyužil všech dostupných zákonných prostředků poznání, nezjistil všechny rozhodné okolnosti pro své rozhodnutí, když naopak jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je náležitě odůvodněno. Krajský soud má za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného jednoznačně a řádně odůvodňují, proč úraz, který žalobce utrpěl, nebyl uznán služebním úrazem. Krajský soud se tak s právním názorem žalovaného ztotožnil.

Krajský soud neshledal žádná pochybení, která by způsobila přezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu proto nezbylo než žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a co se týče nákladů žalovaného, krajský soud nezjistil takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. listopadu 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová